

Sebastien de Castell
Duelul vrăjilor

Pentru fratele meu, Peter, care a avut întotdeauna
o slăbiciune pentru animalele insuportabile.

Doi de vrăji

PRIMA PROBĂ

Există trei cerințe pe care trebuie să le îndeplinești ca să câștigi statutul de mag printre Jan'Tep. Prima este forța, ca să îți aperi familia. A doua este abilitatea de a mânui magia care protejează neamul nostru. A treia este pur și simplu să ajungi la vârsta de șaisprezece ani. Mai erau câteva săptămâni până la ziua mea de naștere când am aflat că nu voi face niciunul din aceste lucruri.

1

Duelul

Magii vârstnici spun că magia are gust. Vrăjile de ambră sunt asemenea unui condiment care îți pișcă vârful limbii. Magia suflată este ușoară, aproape răcoroasă, asemănătoare cu senzația pe care o ai atunci când ții o frunză de mentă între buze. Vrăjile de nisip, mătase, sânge și fier... fiecare are propria-i aromă. Adevăratul adept – acel mag care poate face vrăji, chiar și în afara oazei – le știe pe toate. Eu? Habar nu aveam ce gust aveau vrăjile supreme, și tocmai din acest motiv aveam necazuri. Tennat mă aștepta mai încolo, în interiorul celor șapte coloane din marmură care înconjurau oaza orașului. Soarele care strălucea în spatele lui îi arunca umbra lungă pe drum, înspre mine. Alesese, probabil, locul tocmai pentru acest efect, iar asta dădea roade, pentru că aveam gura la fel de uscată precum nisipul de sub tălpi și singurul gust pe care îl simțeam era cel al panicii.

– Nu face asta, Kellen, m-a rugat Nephemia, grăbind pasul ca să mă ajungă din urmă. Nu este prea târziu să renunți.

M-am oprit în loc. Briza caldă dinspre sud se juca printre florile rozalii ale copacilor de tamarix care mărgineau strada. Petale minuscule pluteau în aer, lucind în soarele după-amiezii ca niște particule de foc magic. Mi-ar fi prins bine focul magic în acel moment. Sincer, m-aș fi mulțumit cu orice fel de magie. Nephemia a observat că ezit și a adăugat, neajutorată:

– Tennat s-a lăudat prin oraș că te va schilodi dacă te va prinde.

Am zâmbit, mai ales pentru că era singura cale prin care puteam împiedica să mi se citească pe față acel sentiment de teamă pe care îl simțeam în stomac. Nu mă mai duelasem până atunci cu un mag, însă eram aproape convins că nu era o tactică prea eficientă să apari cuprins de groază în fața adversarului tău.

– Nu voi păți nimic, am spus eu, continuându-mi liniștit drumul către oază.

– Nephemia are dreptate, Kel, a spus Panahsi, gâfâind în timp ce se chinuia să țină pasul. Brațul lui drept era înfășurat într-un strat gros de bandaje, care-i țineau coastele laolaltă. Nu trebuie să

te lupti cu Tennat din cauza mea. Am încetinit puțin ritmul, abia abținându-mă să îmi dau ochii peste cap. Panahsi avea tot ce trebuia ca să devină unul dintre cei mai pricepuți magi ai generației noastre. Ba chiar ne-ar fi putut reprezenta clanul în instanță într-o bună zi, ceea ce ar fi fost o nenorocire, având în vedere faptul că trupul său bine clădit din naștere era contrabalansat de marea lui slăbiciune pentru tarta cu mure galbene, iar trăsăturile lui, altminteri frumoase, erau pocite de afecțiunea de piele care era rezultatul inevitabil al tartelilor amintite. Neamul meu cunoaște multe vrăji, însă niciuna care să vindece de grăsime și de ciupitul de vărsat.

– Nu-i asculta, Kellen! a strigat Tennat când ne-am apropiat de cercul de coloane albe din marmură.

Stătea pe nisip, în mijlocul unui cerc lat de un metru, cu brațele încrucișate peste cămașa lui neagră din pânză. Își tăiașe mânecile ca să se asigure că toată lumea vedea că făcuse să strălucească nu una, ci două dintre benzile sale. Benzile metalice tatuante începuseră să lucreze și să freacă sub pielea antebrațelor lui când el invocă magia de răsuflare și de fier.

– Mi se pare adorabil că ești pregătit să renunți la viața ta ca să aperi onoarea prietenului tău gras. Ceilalți inițiați chicotiră în cor. Cei mai mulți dintre ei stăteau în spatele lui Tennat, foinduse nerăbdători. Toată lumea asista bucuroasă la o bătaie bună. Mă rog, mai puțin victima.

Deși Panahsi nu semăna cu figurile strălucitoare ale magilor războinici din trecut, sculptați pe coloanele din fața noastră, era de două ori mai puternic decât Tennat. Nici în ruptul capului nu ar fi trebuit să sufere o înfrângere atât de crâncenă în timpul duelului. Chiar și acum, după mai bine de două săptămâni de zăcut în pat și cine știe câte vrăji de vindecare, Panahsi abia reușea să ajungă la lecții.

I-am oferit adversarului cel mai frumos zâmbet al meu. Tennat era convins, la fel ca și ceilalți, că, din nesăbuiță îl voi înfrunța la prima mea probă. Unii dintre inițiați bănuiau că o voi face ca să îl răzbun pe Panahsi, care era, la urma urmei, singurul meu prieten. Alții credeau că pornisem în misiunea nobilă de a-l opri pe Tennat să nu-i mai chinuie pe ceilalți ucenici sau să nu îi mai terorizeze pe servitorii Sha'Tep, care nu erau înzestrați cu puteri magice și nu puteau să se apere singuri.

– Nu îl lăsa să te întărească, Kellen, a spus Nephemia, punându-și mâna pe brațul meu.